

Nr 4.

Ankom till Riksdagens kansli den 16 februari 1912 kl. 3 e. m.

*Betänkande i anledning af väckt motion om ändring af § 12
i förordningen angående tillverkning af brännvin.*

(2:a Afd.)

I en inom Första kammaren af grefve *Mörner* väckt, till bevillningsutskottet hänvisad motion, nr 41, hemställes, »att Riksdagen ville för sin del besluta sådan ändring af 12 § i gällande förordning angående tillverkning af brännvin, att den erhåller följande lydelse:

1. För brännvin, tillverkad inom landet, skall tillverkaren påföras skatt med 65 öre för hvarje liter af normalstyrka, hvarmed förstås brännvin, som vid + 15° å Celsii termometer innehåller 50 volymprocent alkohol.
2. Inbetalning — — — — — 1,500 liter.
3. Vid utförsel — — — — — normalstyrka.
4. Restitution — — — — — ur riket.»

Till stöd för detta förslag har motionären anført följande:

»Gällande förordning angående tillverkning af brännvin stadgar i 12 § 1 mom., att för brännvin, tillverkad inom landet, skall *efter afdrag af två procent, som äro skattefria*, tillverkaren påföras skatt med 65 öre för hvarje liter af normalstyrka.

Före förordningen den 2 juni 1882 åtnjöts denna frihet för *tre procent* af den till normalstyrka reducerade tillverkningen. Såsom skäl till afdraget uppgafs uttryckligen afdunstningen.

Den kommitté, som i betänkande den 23 januari 1880 föreslog införandet af de nu föreskrifna automatiska kontrollapparaterna, föreslog tillika, att staten skulle öfvertaga kostnaderna för kontrollörernas bostad och kost samt tjänsteresor. Då emellertid, därest detta skulle ske utan ersättning, härigenom en nedsättning medelbarligen skulle ske i den

tillverkarna pålagda beskattningen, hvilket kommittén ingalunda ville förorda, och det ej heller syntes vara skäl att blott af denna anledning höja själfva skatten med ett ringa belopp, föreslog kommittén, att afdunstningsafdraget skulle sänkas från 3 till 2 procent. Denna förändring gillades af Kungl. Maj:t och Riksdagen.

Emellertid synas numera tillräckliga skäl icke föreligga att öfverhufvud bibehålla något dylikt afdrag.

Enligt hvad från fullt sakkunnigt håll uppgifvits, är numera brännvinstillverkningen tekniskt så fullkomnad, att någon dylik afdunstningsförlust icke kan sägas förekomma, *sedan vätskan passerat kontrollapparaten*, men väl på ett tidigare stadium af tillverkningen. Äfven om någon mycket obetydlig dylik förlust efter kontrolluppmätningen fortfarande skulle förefinnas, synes den böra liksom andra tillverkningsomkostnader drabba fabrikationen. Bestämmelsen om 2 procents skattefrihet verkar därför numera direkt såsom en nedsättning i skatten. I den mån härigenom en extra vinst kan uppstå för tillverkaren, synes detta under alla förhållanden olämpligt.

Att vid borttagandet af det skattefria afdraget brännvinspriset kommer att i någon mån höjas, torde ej vara osannolikt. Från nykterhetsintressets synpunkt torde dock detta just tala till förmån för förändringen.

Såsom en visserligen mycket underordnad fördel kan framhållas, att kontrollarbetet och räkenskapsföringen rörande brännvinstillverkningen rätt afsevärdt skulle förenklas, ifall man sluppe taga hänsyn till detta skattefria belopp.

Om skattefriheten borttages, kan statens bruttoinkomst af brännvinstillverkningen beräknas stiga med drygt 2 procent, och statsverket alltså tillföras, lågt räknadt, 450,000 kronor årligen.»

Utskottet.

Den 17 november 1911 tillsatte Kungl. Maj:t en kommitté med vidsträckt befogenhet att afgifva förslag till reformer i afseende å nykterhetslagstiftningen. Kommittén har sålunda, förutom vissa uttryckligen angifna uppgifter, fått i uppdrag »att efter behörig utredning framlägga förslag till jämväl andra välberäknade och verksamma anordningar för att begränsa rusdryckshandteringens skadliga verkningar».

Enligt hvad utskottet inhämtat, kommer därvid äfven det af motionären upptagna spörsmålet att blifva föremål för kommitténs uppmärksamhet, äfven om motionen icke skulle föranleda till någon Riksdagens åtgärd.

Vid sådant förhållande och då kommitténs arbete läser komma att bedrifvas med största skyndsamhet, finner utskottet skäl ej föreligga, att uttalande i ärendet göres från Riksdagens sida.

Utskottet får därför hemställa,

att grefve Mörners förevarande motion, I: 41, om ändring af § 12 i förordningen angående tillverkning af brännvin icke måtte till någon Riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 16 februari 1912.

På bevillningsutskottets vägnar:

K. G. KARLSSON.
